अथ क्षणं दत्तसुखां क्षणान्तरविमाथिनीं
दैवस्य इव गतिं तत्र तस्थौ शोचन् स तां प्रियां । 139
एकदा तम् उवाच एत्य चेटी मोचनिकाभिधा,
आगतो ऽसि महाभाग कुत्र इह तव मृत्यवे । 140
कार्यसिद्धौ स हि क्वापि प्रयातः शवराधिपः,
आगत्य चण्डिकायास् त्वाम् उपहारीकरिष्यति । 141
एतदर्थं हि तेन त्वम् इतो विन्ध्याटवीतटात्
प्राप्य, युक्त्या प्रसह्य इह नीतः सम्प्रति बन्धनं । 142
भगवत्युपहारत्वे यत एव असि कल्पितः,
अत एव सदा वस्त्रैर् भोजनैश् च उपचर्यसे । 143
एकस् तु मुक्त्युपायस् ते विद्यते यदि मन्यसे,
अस्त्य् अस्य सुन्दरी नाम शवराधिपतेः सुता । 144
अत्यर्थं सा च दृष्ट्वा त्वां जायते मदनातुरा,
तां भजस्व वयस्यां मे, ततः क्षेमम् अवाप्स्यसि । 145
तथा इत्य् उक्तो विमुक्त्यर्थी स श्रीदत्तस् तथा इति तां
गान्धर्वविधिना गुप्तं भार्यां व्यधित सुन्दरीं । 146
रात्रौ रात्रौ च सा तस्य बन्धनानि न्यवारयत्,
अचिराच् च सगर्भा सा सुन्दरी समपद्यत । 147
तत् सर्वम् अथ तन्माता बुद्ध्वा मोचनिकामुखात्
जामातृस्नेहतो गत्वा स्वैरं श्रीदत्तम् अब्रवीत् । 148

Digitized by Google